Pregaria.cat

Entrada

Anar vertebrant la vida

Vols dir-me que hi fas tanta estona assegut en el banc del parc? La gent i el temps van passant. El sol ja s'ha post i tu com si res, meditatiu i capficat. Què és el què penses?

Tinc tantes coses per a ordenar dintre meu! Ja fa dies que sento la necessitat de cercar una llarga estona per a reflexionar i mirar de trobar una mica de llum sobre la meva vida. Em cal "reciclar" la ment i sobretot els sentiments. Aquesta tarda, a la fi, he sortit de casa amb el ferm propòsit de retirar-me una estona i mirar de posar les coses en ordre.

He caminat molt, saps. Una llarga passejada en silenci, per a mi és la millor teràpia. Evidentment que m'hagués estimat més sortir de la ciutat, però no tenia prou temps, i a la fi he caminat d'una banda a l'altra fins a venir a raure aquí. El banc del parc ha estat el meu silenciós confident.

Hi ha dues qüestions que em porten de cap. La primera és la pregunta sobre el per què m'han fet fora de la feina. No ho entenc. Quan hi vaig entrar, fa dos anys, semblava que era un treball per a mi, que em venia com anell al dit. El cap del departament va ser molt amable, em va donar tota mena d'informacions, em va facilitar els horaris perquè posés al dia el meu anglès... i durant molts mesos notava que se'm valorava. No cal dir que no tenia hora de plegar. M'agradava el què feia. Per què m'han tret? No em podien avisar abans si havia alguna queixa? En què he fallat?

No hi trobo resposta a aquestes preguntes. Ja fa un mes tinc clavades aquelles paraules: "El dilluns no cal que vingui. L'han acomiadat".

La segona pregunta que vull aclarir és cap on va la meva vida. Fins ara tot em resultava bastant fàcil. He pogut estudiar, tinc la carrera acabada i un màster, he viatjat, fins fa poc tenia parella, m'he divertit i he treballat amb èxit..... i ara què?

Ara, amic meu, cal que vertebris la teva vida.

Què vols? Quin projecte tens? Com aquell que surt d'excursió i té el mapa a la motxilla.... quin és el teu mapa? On aniràs?.

Saps per experiència que aquesta societat et vol marcar una ruta,... ara toca això, ara toca allò, puja, baixa, ... i sempre consumeix i, sobretot, no et queixis que és el que hi ha.

No, no vull. No em dóna la gana de seguir el camí que marca el sistema. Diga'm, si us plau, un mot... no em deixis ja més en els interrogants sense resposta. Per on començo a vertebrar la meva vida? Aquest cop no necessito el teu silenci, tampoc un sermó, però si una breus mots,... i jo ja veuré què faig.

D'acord.

Agafa els evangelis de la Bíblia i comença a llegir a poc a poc. Deixa que Jesús et vertebri per dintre.

Jesús Renau sj.